

гости при „Камилитъ“ съ поздравления и ги изпращаше съ благословии; тичаше, слушаше, пѣеше, обръщаше котки, правѣше перендета (премѣтания на ржце, съ краката дигнати на горе), и левоветѣ падаха въ шапката му.

Павле Фертигътъ можеше съ особено изкуството да изобразява вървежа на желѣзницата. Извикваше: „фертигъ!“*), па съ свити ржце зафащаше да тича и се тръска, най-напредъ бавно, после сѣ по-бързо и по-бързо, издавайки съ уста звуковетѣ: „пу, пу, пу, пу!“ за да представи и шума на паровоза. После постепенно бѣгъ и шумъ намаляваха, и желѣзницата стигаше на станция... Никой файтонъ съ гости не тръгваше отъ Хисаря, безъ да се найде тамъ Павле и въ минутата, когато конетѣ да потеглятъ, да поднесе шапката си за прощално сбогомъ и да даде любимата си команда: „фертигъ“.

Ето защо го бѣха нарекли Павле Фертигътъ.

Но при всички тия постоянни бакшиши, Павле ходѣше сѣ дрипавъ, босъ, недоялъ, и за нищо пара не харчеше. Скжсанитѣ му дрешки на гърба му бѣха подарени, а се хранѣше отъ скжднитѣ остатки на чуждитѣ трапези. Спѣше край селото, до Камилитѣ, въ една которка, съградена отъ колове, газеви тенекии и папурвина, а по нѣкога — предъ праговетѣ на дюкянитѣ, завить съ парцаливото си палто. Очудваха се на тая пестеливостъ и на това цигануване. Мислѣха нѣкои, че той зашива паритѣ си въ нѣкоя дреха, или ги копае въ земята.

Закачаха го често и го питаха за това.

— Фертигъ, ти готвишъ паритѣ за булка, дяволо; де ги криешъ!

*) Нѣмска дума = готово!